

THƠ TRẦN TUẤN KIỆT

[56 bài]

TRĂNG XUÂN THU

Ví mà có chán đời
lên núi nhìn chim bay
chưa chắc lòng đã thỏa
vì thiếu một bóng người
ví mà có ước vọng
về biển ngóng triều dâng
chưa chắc lòng đã thú
vì thiếu một vầng trăng
tôi nhìn chiếc lá bay
dừng dưng như cuộc đời
gió đông chừng đã lạnh
áo nàng ôm lấy vai
tôi mơ chuyện đời xưa
ồ ! dường như đã gặp
nàng ngày trước quay tơ
trong mùa trăng hiu hắt
nay tôi nhớ đến nàng
thấp cao ngọn đèn sáng
ôi ngàn năm ngàn năm
cớ sao buồn vô hạn

tôi ngồi hết buổi chiều
khói luồn bên quán nhỏ
xa mù mây bay theo
không biết lòng mờ tỏ
mai tôi về sau núi
mà cát am tị trần
vẽ hình nàng bên gối
ngồi ngắm suốt mùa xuân
mai tôi về sau núi
suốt đời ngắm ánh trăng
tôi ngồi yên từ đó
trong bóng sáng mờ màng
tôi ngồi yên từ đó
cầu nguyện áng mây trôi
vàng trắng huyền diệu lắm
xin mây dừng lại thôi
tôi nghe tiếng hát nàng
văng vẳng lừa mây trôi
và lừa cả hồn tôi
trở về trong dĩ vãng
từ đó hỏi trăng rằng
mai này trăng của ai
không gian vừa khẽ động
buông ra tiếng thờ dài

NHẠC THỜI GIAN

Khuya vắng dạo Hạc cầm

Nào thiếu bạn tri âm

Từ ẩn vào thiên cổ

Thời gian ửng tiếng đàn

Nhẹ ru đôi cánh mỏng

Khe khẽ động ngàn thu

Ngủ say bên bờ nước

Sóng lớp giăng sương mù

Hạc ơi đừng cánh lại

Nghìn trùng mây trắng bay

Người đâu kim cổ đó

Hóa thành Hạc bên trời

BÊN SÔNG TRẦN GIỚI

**Non thần xa cách ngàn xưa
Hạc về gọi tiếng sào đưa muôn trùng
Bến bờ sóng lớp mênh mông
Trăng khuya vàng rụng mấy tầng trời xa
Con thuyền giọng hát đêm qua
Ngõ như Thần Hạc ngân nga giữa trời
Giòng sông chảy lạnh về khơi
Mộng trường sinh cuộn bến đời ngược xuôi**

NIỀM HOAN HỈ

**Trăng say đêm tỏa sáng
Bừng vui đón hạc về
Lòng sông sâu vô hạn
Bóng Hạc động hồn khuya**

DẠO CHƠI

Bảy miếu năm hồ mây dạo chơi

Độ bao nhiêu trí tình bao người

Thi thiên tinh thể nào ai biết

Giữa bóng vườn xanh hạnh sáng ngời

HẠC ĐẬU

Bến hồng bóng hạc về khuya

Nghe như băng giá trời chia bến bờ

Trăng sao thu khói tỏa mờ

Nhánh cao Hạc đậu bên bờ lau không

GIẤC MƠ NÀO

Đêm khuya dạo khúc Hạc cầm

Gió thu mát dấy sông Ngân bến bờ

Trời đầy mộng với cung tơ

Nỉ non xa vắng bụi mờ thình không

Tóc mây ai vuốt nên giòng

Thơ bay cánh Hạc lượn vòng thời gian

Lửa hương về với cung đàn

Giấc mơ thế kỷ muện màng về khuya

MÙA GIÓ THU NÀO

Em theo mùa gió thu nào
Để quên nửa giấc chiêm bao đêm rằm
Ta về còn nửa vàng trăng
Điểm trang mặt ngọc âm thầm bên hoa
Hạc từ viễn phố rời xa
Mênh mông trời đất sương pha ít nhiều

HÌNH BÓNG MẸ QUÊ

Lương gầy lạnh gió đầu thu
Tóc bay theo khói sương mù bãi xanh
Cồn tiên sóng lớp vây quanh
Năm mươi năm đã dấu hình mẹ xưa
Đông buồn ngày ấy bơ vơ
Lệ không chảy động hồn thơ giữa hồn
Chiến tranh khói lửa chập chùng
Biết đâu nội chiến quê hương oan cừu
Thanh bình khúc hát vu vơ
Đêm nay nhớ mẹ bên bờ lau không
Cồn tiên bóng hạc lượn vòng
Sầu riêng cúi mặt đôi giòng lệ sa

XUÂN NHỚ BẰNG HỮU

Bạn về đây tóc điểm sương
bao năm lưu lạc quê hương đất người
bạn ta còn được mấy người
thương nhau dấu ở bên trời càng thương
xa xăm cách một đường gươm
gần như lẫn chớp mưa nguồn ngàn khơi
bạn thân nay cũng vắng người
bạn còn chí cả Tây Đông
mối sầu sông núi vẫy vùng cõi xa
ta ngồi ngậm bút quê nhà
gởi vần thơ mọn xót xa khôn hàn
xuân kia mai đã nở vàng
mùi hương cúc cũ qua tràn đại dương
nắng xuân hoan lạc ngùi thương
gởi tình thương nhớ nhớ thương bao người

EM HÁT

Em hát trong rừng sao
Tôi ngủ dưới cội đào
Chợt mùa đông tuyết phủ
Biết tim em nơi nao

MÙI TẢ ĐẠO

Anh khổ hạnh trong đời tục lụy
Anh trầm tư trong thế giới vô cùng
Lời đã gọi vào gió ngàn mây nổi
Chút ưu sầu nhân loại giữa quê chung

Anh nhìn thẳng vào mặt Người-Lịch sử
Những vết thương đau khổ đã đòi đòi
Những tranh đấu kiêu kỳ vì quyền lực
Những cổ bàn máu mủ quá tanh hôi

Có những phút thần tiên như chú khỉ
Trộm bàn đào nhậu thừa thãi rượu tiên
Có những cơn sầu mình đuôi cứ mọc
Dưới năm hòn núi Phật tổ đẽ nghiêng

Anh cứ thấy trần gian nhiều mộng ước
Vẫn như ngựa kỳ hí lộng đêm khuya
Tôi xin đặt hai bàn tay ô trước
Khoát tạ từ mộng huyễn giữa cơn mê

Để một nửa trái tim đời cạn máu
Trên đỉnh trầm thiên cổ núi Tu-di
Còn một nửa say mê mùi tả đạo
Tôi yêu em điên đảo lối đi về

BÊN GIÒNG SÔNG THỊ NGHÈ VỚI EM

1- Bên dòng sông Thị Nghè
Ta nào phải khách viễn du
Mà sao hồn thao thiết
Như dòng nước trôi xuôi

Ôi cuộc đời
Cứ bênh bồng như dòng nước
Xanh đen buổi hoàng hôn
Sớm vơi đầy
Chiều lại đầy vơi
Lòng ta buồn vô hạn
Như dòng sông mãi miết
Ngoài ba mươi năm
Cứ sớm chiều đầy vơi
Dãy nhà kia đã biến mất
Tường phố mọc lên san sát
Những người cũ chẳng còn ai
Thời gian theo dòng sông
Tất cả đều đổi mới
Phát phơ ngọn cờ nhuộm hoàng hôn
Một ly cà phê buồn
Cô bán hàng cũn cũn
Đùa nói nhấp nhô
Như sóng gợn bên dòng
Tối đen thăm thẳm
Hàng tơ liễu hôm nào đổi thay

Dãy bằng lăng tím thay vào
Hai bờ sông nào ai để tâm
Nhớ ngày xưa
Giành giạt từng khu phố
Anh chiến sĩ hôm nào
Còn đội mũ thủy quân
Tóc râu bạc lựa thưa
Vừa vụt qua đường
Ôi Thị Nghè đổi thay
Sao lòng ta xa lạ
Không phải là viễn khách
Chiều nay ngồi bên nàng
Kể chuyện xưa rưng rưng ánh mắt
Mà không còn giọt lệ nào
Giờ đây chiều Thị Nghè
Không bao giờ ta khóc
Nàng ngồi lặng yên
Trong gió lạnh lòng
Bên giòng Thị Nghè mờ lung
Đổi thay vô cùng
Lá điệp lá bằng lăng
Đua nhau rơi như mưa bay

Trên tóc rối nàng
Trên mái đầu hoa râm khô héo của lòng ta
Mùa xuân còn... nửa tháng
Như đến từ đêm qua
Đến từ cơn gió lạnh
Đến từ giọt sương sa
Em bé nghèo bên phố
Ngửa mặt ngắm lầu cao
Đàn gái thơ đùa nghịch
Kéo tay nhau trò giỡn sóng
Thứ sóng đen đặc sông Thị Nghè
Đã bình bông trôi
Cuốn phẳng vết thương
Cả người chiến binh ngày nào
Vào đêm dài tịch mịch
_ Thôi về đi em
Thị Nghè sao cô quạnh
Khi mùa Xuân mới sang
2- Về em chiều cuối năm
Nhớ đến người Saigon năm cũ
Nhớ đến chiến trường xưa

Trong giòng đời lam lũ
Bên giòng sông Thị Nghè
Anh kể em nghe
Từ binh đao tàn cuộc
Có người lính tử chiến ngoài chiến trường
Có người lính tự vận nơi phố phường
Trong vô cùng đơn độc và đơn chiến
Bên giòng sông Thị Nghè
Bao thân người ngã xuống
Lặng lẽ cuốn trôi
Ta vẫn còn đây một Vạn lý trường thành
Đang xây bằng danh dự
Của giòng giống Việt Nam
Em ơi bên giòng sông
Chiều cuối năm tê tái
Em khép tà áo xanh
Chiếc áo ấm mỏng manh
Trong một chiều rét đậm
lạnh căm tù hãm
Còn biết bao biến đổi
Đang diễn ra hai bên bờ sông Thị Nghè
Còn biết bao nỗi buồn

Của đám dân nhỏ noi
Anh nói với em
Về tự do và nhân quyền
Là chuyện đơn giản nhất của loài người văn minh thế giới
Một chút đó thôi
Không hề hiện hữu
Còn bao nhiêu điều khuất lấp
Bao nhiêu thô bạo
Bao nỗi bất bình
Em ơi lắng nghe
Giọng sông Thị Nghè lên tiếng nói
Hai bờ kè đá
Bên giòng sông rác rưởi
Càng nhàu nát cho buổi chiều
Cô quạnh
Buổi chiều cuối năm
Của lịch sử giòng sông đen thẳm
Như một con rắn hổ đen ngòm
Bao một vòng qua bến Saigon
Đang nuốt trôi những chìm đắm mịt mù
Của một nửa thế kỷ bạo hành

Vẫn còn trôi biên biệt
Còn đen ngòm chưa có một giòng trong
Nhưng em ơi lắng nghe
Có làn gió mát từ xa xăm
Hay tự tình kỳ nào
Phất qua giòng sông
Như lên tiếng hát thắm thì
Bên giòng sông
Chiều thứ bảy buồn vui
Lẫn lộn như làn gió bên sông
Nhìn xa xăm
Chòm mây trắng ấy bay về đâu hỡi em
Bên giòng Thị Nghè còn bao nhiêu điều trắc trở
Mà giòng sông muốn đổi thay em ơi

LẠC ĐẠO THI 1

Ta về tụng lạc đạo ngôn
Trường thi bất tử suối nguồn thiên thu
Em qua ngàn bến sông sâu
Tiếng chân lục lạc khoe màu huyền vi
Ta về tụng lạc đạo thi
Nghe vui với cảnh hàn vi khôn cùng
Trần gian có gió kiêu hùng
Trắng xanh hổ thẳm muôn vàn tai ương
Em đi qua mấy độ đường
Tóc bay dưới ánh tà dương hôm nào
Em về cây lá xôn xao
Ngàn trùng sự thế chiêm bao lạ lùng
Em về tô lục chuốt hồng
Thân sơn huyền hỏa nét thần hoa dung
Vì em lệ đổ khôn cùng
Biển trôi hoa rụng mấy vùng máu xương
Vì em thành quách dựng lên
Trường giang dội bóng triều thiên hải hồ
Vì em anh dựng cơ đồ

Nước non hư ảo lô xô sóng cồn
Em còn đứng bến giang thôn
Còn nghe cát đá khua buồn thiên nhiên

LẠC ĐẠO THI (2)

bàn chân mặt đất âm thầm
còn nghe lục lạc vọng âm nghìn đời
đêm nào em bước lẻ loi
dấn thân trong cõi luân hồi thế gian
bước thân lạc lõng dung nhan
nụ cười nghe động thiều quang bao giờ
em đi trắng nước mơ hồ
điều hiu mặt nhật bến bờ huyền vi
ta về ngâm lạc đạo thi
cùng em dạo hội tường vi lục hồng
khuya nào trời nổi gió đông
mùi hương xuân sắc ấm nồng hồn ta
em về lục lạc ngân nga
như cùng huyền thất bay xa nghìn trùng
lệ vàng rơi rụng hoàng hôn

mê cung huyền hoặc cung thương mơ hồ
thượng thiên thần đế bơ vơ
rượu sầu chất ngất buồn xưa thưở nào
bàn chân động giấc chiêm bao
bước chân sếu nhảy nhẹ vào càn khôn

Em lang thang mọi nẻo đường
Cổ chân lục lạc reo buồn vì ai
Thế gian sầu lụy phơi bày
Quả tim nhân ái nhịp bài trường ca
Ta về ta lại ngân nga
Cùng em chia nhịp thiết tha với người

LẠC ĐẠO THI 3

hôm qua song thoại mà chơi
ngày nay hội thoại với đời làm vui
kia em chan chứa nụ đời
mắt nhìn hoa nở bên trời vong nhân
thiên nhiên gió bão xoay vần

bụi mờ nhân ảnh phân vân làm gì
êm đêm khúc lạc cầm thi
mùi hương huyền hỏa bủa vây quanh hồn
nghe thềm bước dội em lên
triều sông biển tụng phiên buồn tịch liêu
lạc thi ngâm ngợi giữa chiều
buổi hoàng hôn xuống càng yêu bóng tà
Em cùng nhật nguyệt hòa ca
bỏ quên hồ thắm phồn hoa hôm nào
bóng gầy vóc hạc chiêm bao
mấy xuân thu để lệ dào dạt bay
lối đi gió động bờ cây
vai nghiêng nón nhỏ hao gầy vì thu
cờ ai vàng võ trong mù
khói sương che phủ mặt mờ tàn quân
nỗi buồn khói tỏa thu không
ánh sao định mệnh phiêu bồng với thơ

LẠC NGÔN THI 4

Khúc ca nhân loại ngày nào
đại đồng nhất thể xôn xao cõi đời

âm dương đổi mấy cuộc cười
hào hoa khép lại vành môi đượm hồng
anh còn quảy ngọn thu phong
mà nghe trường kiếm lạnh lòng thép xanh
bút ngời hời dạ trời xanh
đời vui dạ hội khuynh thành về đâu
thiên tiên thần đế nhiệm màu
giữ thay ta khúc hát sầu bay cao
em đi vườn cũ khuya nào
nhớ em trăng gió tiêu dao cũng sầu
lục lạc nào động đêm thâu
thức hồn thiên cổ phai màu cổ kim

LẠC ĐẠO THI 5

cây rừng mấy độ ra hoa
bụi vàng bay dưới bóng tà dương xanh
đường thu em bước nghịch hành
bước chân xuân nữ tâm tình nước non
em đi khơi lại suối nguồn
bãi xanh đón gió tinh sương ửng ngời
nghe chừng đêm thắm về xuôi

trăng thiên cổ dựng lên ngôi nữ hoàng
bụi mờ thu mới lộn đàng
xa xăm gửi đóa mộng vàng tặng nhau
Hoa cỏ đêm Xuân
Hoa cỏ đêm Xuân màu nhiệm quá
Tôi buồn tôi chẳng có yêu ai
Ai thương thi sỹ nhiều mơ ước
Tôi khác chi lau cỏ lạc loài
Tôi gửi hương tình xa viễn xứ
Ở tận phương trời mây viễn du
Ở đây chùa vọng hồi chuông sớm
Ai cố tìm tôi về công phu!
Trăng đã lên màu trăng vẫn sáng
Quê nhà trăng tối lắm em ôi!
Sao sa như mắt người cô phụ
Tôi kiếm tìm em suốt cả đời!
Tôi thấy mi người cong lá liễu
Tiếng người trong trẻo tợ pha lê
Người có theo trăng về đất ngoại
Gió thét mưa sa lạnh bốn bề!
Tôi vẫn nghe em buông tiếng hát

Thấy lòng em rộng rãi vô biên
Sự đời biến ảo như sao sớm
Em chớ u hờn lạc mất duyên
Phiên khúc sầu tư nhịp hải hà
Con đường “Thuỷ Mộ” lắm phong ba
Thiên thu nghe vẫn hờn ai lạnh
Ai oán ai hờn Tổ quốc ma
Hoa cỏ đêm Xuân màu nhiệm quá
Tôi thương tôi nhớ biết bao là
Có một tình Xuân tôi đã trọn
Đem tặng cho người gió tuyết sa
Giờ khúc Trường Xuân vừa thổi lại
Trùng dương đại hải bớt phong ba
Ngọc châu trần giới xin trao tặng
Khi bóng em về Xuân với ta
Hoa cỏ đêm Xuân màu nhiệm quá
Vì ai tôi để giọt thơ trào
Chén rượu đầu xuân mùa hợp cần
Đất trời bát ngát chuyện trăng sao

MÙA VU LAN

mộng vàng ai thếp màu son nhạt
kiếm khách mài gương dưới nguyệt tàn
ta về trẻ quá muôn năm trước
trông đôn bi ký cõi nhân gian

em đẹp còn đây dáng mỹ nhân
Tây Thi gái Việt sắc mê hồn
ta say tình sử thương thiên cổ
mấy nếp lâu đài rộn gót son

ấy ai cưỡi ngựa chơi vườn cũ
khua trống chiêng xưa bóng chập chờn
kia xem trăng mộng thành thiên cổ
hoa lá vin cành điệp dưới thôn

Em đi lễ Phật Vu Lan mới
dạo chùa lễ Phật nước hương sen
cho anh gọi chút tình ân ái
về dưới Phật đài vui với Em

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DƯ (1)

Ta đã từng bảo sự Phi Thường vẫn có,

và những nhân vật phi thường vẫn xuất hiện để cứu nạn trần thế và lịch sử.

Trần Khánh Dư đã làm nên đại sự.

Từng gánh cả: Vũ trụ Kiền Khôn “xuống cõi đời”

Đó là lời nói của vị Chân thánh

Đó là cõi huyền nhiệm hình nhi thượng vừa hé mở

Khi ý thức người Đại Hùng đọ mặt với Tạo Hóa

Khi Tạo hóa vô ý thức trợ trợ

Trước Nghịch hành của lịch sử nhân loại

Bước nghịch hành đầy hiểm họa từ vũ trụ, từ bạo lực lịch sử hủy hoại

Từ những căn bệnh và nỗi khổ đau của loài người yếu đuối

Nhân vật Phi thường san bằng mọi đảo điên khổ nhục và bất bình

Tạo nên vinh quang và hòa bình trên mặt đất lầm than

Ta đã bảo rằng các người đừng sợ hãi

hãy ném cho chó ăn đi sự sợ hãi của các người

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DƯ (2)

Khi các người nghe sét đánh xuống bên tai

Khi các người đứng trên miệng núi lửa đang lở và phun xuất thạch tràn lan

Khi những cơn bão ngất trời hòa qua mặt địa cầu

Khi những vòi nước khổng lồ, những đợt sóng thần cao như núi Ngũ Hành Sơn, Trường Sơn xô ập vào phiến đất mong manh của người đang sống.

Khi thân xác quá bé bỏng yếu đuối của người đang hứng chịu những tai họa vô cùng của Tạo Hóa

Khi mà đất sụp dưới chân thành hồ thẳm, núi đổ trên đầu các người thành những nắm mồ vụn cỏ

Các người đừng sợ hãi điều gì

Vì định mệnh các người là ở đó, nơi giờ phút đó, có nghĩa là sự bất lực coi như đã an bài.

Ta bảo các người đừng sợ hãi điều gì

Khi mà cha mẹ vợ con và bản thân các người chỉ còn da bọc xương, đen đúa như người thổ dân đang bị chà đạp trong cuộc tranh quyền lực

Đang bị chết đói và bệnh hoạn

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DƯ (3)

Chỉ nhìn thấy sa mạc hư không

Khi mà những đứa bé đang bị buôn nô lệ

Những người lớn làm tội đồ cho đám ngạ quỷ hung hãn
thẳng tay tàn hại

Nơi mà sự vô lương được phơi bày đầy dẫy

Như một huy chương của tội ác

Được vinh danh nơi địa ngục

Nơi mà sự chênh lệch quá mức

Kẻ giàu sang hồng hách

Kẻ nghèo khổ a dua phục dịch

Nơi mà tất cả những hoa trái đắng

đều được nẩy mầm trĩu quả

Và ánh sáng của màu địa ngục

Trải dài theo ngày tháng

Các người phải sống cho ra sống

Chết cho ra chết ở cõi đời này

Vì tất cả đều bình đẳng

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DƯ (4)

Vì tất cả đều tự do

Vì tất cả đều làm chủ định mệnh mình

Vì tất cả đều chọn lựa và dẫn thân

Trên lối đi độc đáo của mình

Vì các người hằng lắng nghe tiếng vọng từ trong thâm tâm mình

Nguồn sống huyền bí và tràn trề năng lượng

Để tạo tác cuộc đời các người và thế giới

Một ngày đen tối

Các người nghe tiếng gọi của địa ngục

Ngoài thâm tâm các người

Và các người mãi mê đi tìm

Theo chân lý của người khác

Các người đánh lạc mắt bản thân từ đó

Và tự làm môi cho nạ quỷ

Bây giờ ta kêu gọi các người hãy ra đi

Tại sao chân như như gốc cây

Như sỏi đá lì lì chán ngấy

Ở một vùng khô hạn chán ngấy này

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DƯ (5)

Các người phải trương buồm vượt đại dương

Sóng to gió lớn

Các người có thấy sự đùa cợt của biển khơi và các sinh vật dưới đáy biển

Các người phải bay vút lên ngoài khoảng chân không vô trọng lực và thăm hỏi Càn khôn vũ trụ

như những chuyến phi hành không gian

Về các khoảng u linh mờ mịt của thời hồng hoang

lịch sử

Những hành tinh lặn và nổi lên giữa vô cùng

Để một ngày nào chạm mặt với sự cô đơn, đơn độc giữa vô cùng

Để một ngày nào đó

Ý thức và Cảm thông được cuộc đời các người vẫn là những bước Độc hành thiên lý

Và các người sẽ tận hưởng được

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DUY (6)

Nỗi buồn Chân Thực của đời mình

Như đứa bé thơ

Mùa Hè của Thế giới thực nấu nung

Thật bốc cháy khô khan

Các người đừng như lũ bé thơ

Tìm những tình cảm tươi mát

Đã bị vùi trong chiếc lò nung vĩ đại

của nền

văn minh tro bụi

Các người có những máy tính tối tân

để tiêu khiển

Và những anh bạn robot chân hực

Đang chờ các người khắp nơi để giải trí

Những căn bệnh của thời đại để tự diệt

Và những người yêu mang đầy mặt nạ son phấn để chiều chuộng tâm tình các người

Ta đã nói các người đừng sợ hãi

Mùa Thu và mùa Đông Xuân sẽ lại

Sự vận hành, chu kỳ của vũ trụ

Voi bót cỡi khô hạn của lòng người
Và với ý thức của con người
Vũ trụ đã hiện hoạt từ buổi sơ khai

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DƯ (7)

Sơ thủy Thái hằng
Vũ trụ đã lên tiếng lên lời
Từ khi các người nhìn trọn vào cõi vô cùng đó
Bây giờ ta bảo các người rằng
Loài người là một hiện hữu kỳ diệu nhất
Của sự thành tựu vạn vật
Của Bà mẹ Thái thượng Thái cổ Thái hằng
Và sự huyền linh của vũ trụ
Đã thành hình tấm lòng xao xuyên của các người
Và thân thể các người là một cao quý và
thành tựu nhất
Của sự tối linh sáng tạo và quý hiếm
nhất của vật thể vũ trụ càn khôn
Những kẻ nào hủy hoại sự sống

Tội ác đó thuộc về nạ quỷ
Sự khát đói của lẽ Chết đen tối
Ta bảo rằng cuộc sống vô cùng
phong phú
của tâm linh
Các người phải vun xới hàng ngày

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DƯ (8)

Trần ngập những hương hoa cỏ lạ thơm ngát vườn đời
Những kẻ nào mang ngôn ngữ hư vô
hủy hoại và nhuộm đen muôn ngàn hiện tượng sống
Để tạo thành tri thức chết yểu
Tàn phá cành xanh lá non của tâm trí
của tình người
Và mạo chứng lên những chân lý
nghiệt ngã
Đánh lạc trần giới chân thực này
Đó là kẻ ngụy thuyết
Ta bảo cho các người
Cõi đời rất đơn giản và chân thực

Như gió mát mang hơi mát
Như tia nắng mang hơi ấm
Như tình yêu làm tăng hạnh phúc
Như lúa trổ bông
Như mưa bay nhẹ
Như tiếng hát ru của mẹ hiền
Bên khu vườn cây trái
Chỉ có những tấm lòng vĩ đại
Mới có những con người đơn giản
Và phụng sự lịch sử trần gian

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DƯ (9)

Và an vui với nguồn vui trần giới
Trần Khánh Dư đã nói như thế
Ta đã nói với các người
Về bản chất trung thực
Ta không bảo các người
Từ chối đạo lý và tôn giáo
Vì tôn giáo đã gìn giữ bao đời tư tưởng cổ nhân
Ta không bảo các người vĩ đại

Vì tiêu diệt hết tư tưởng truyền thống
Để truyền bá sự ấu trĩ của mình
Các người nhớ lấy
Khi nào người Á Rập còn giữ đạo Hồi
Khi nào người Ấn Độ còn giữ đạo Bà La Môn
Khi nào dân Anh còn giữ đức Tin Lành
Ta đã thấy lòng ta khinh miệt
Sự cuồng tín và dã man của tôn giáo
Mà con người chân thực đạo lý
Không bao giờ vọng động
Nhưng ta kêu gọi các người
Cần một bình hoa trước sân nhà
Để thờ kính đất trời tạo hóa
Một bình hương ở bàn thờ
Để thờ phụng tổ tiên

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DƯ (10)

Đó là biểu hiện của chân lý Thần môn
Những nhà giảng và những lễ hội
Thăng hoa cuộc sống phong phú kia
Không làm tăng huyền nhiệm của vũ trụ vạn vật

Chỉ làm tăng linh tượng mà thôi
Chân lý không ở trong linh tượng
Ta nói với các người
Trong lòng thanh tịnh khoan hòa
Không tìm đâu xa
Hơn sự sống đơn giản và nguồn vui sáng tạo
Ta bảo với các người
Chân lý là sự sáng tạo
Nên nguồn sống và sự phát triển thế giới
Chân lý là sự hủy diệt
Là sức mạnh đè bẹp mầm mống tội ác
Sụi đen tối của hư vô
Và làn ánh sáng phi tuyến tuôn dội

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DƯ' (11)

Từ hồng ân của Bà mẹ vũ trụ
Bà Mẹ hiền lương
Bà Chủ Vườn Hoa Hạnh của trời kia
Ta đã ôm ấp bầu vũ trụ này

Từ thuở thế giới đảo điên binh lửa
Ta đã làm tròn phận sự
Như các người
Phải tự làm tròn trách nhiệm
Của một người Đại Hùng
Với sứ mệnh trần gian
Các người phải làm sống lại
Giá trị lịch sử của thời gian qua
Giá trị của hiện tiền
Giá trị của tương lai hùng tráng
Và không cần
Những hào nhoáng nhỏ nhen
Những tự hào dân tộc phù phiếm
Những văn hóa hạ đẳng tầm thường
Những truyền thống đạo lý khô cứng
Chứa đựng mầm mống tai họa
Của sự yếu đuối thù nghịch nhỏ nòi
Ta nói với các người về Chân lý
Không là thứ Chân lý đã mòn ruỗng của tư duy
Đó là sự tân-tạo hằng cửu
Sự kiến tạo vũ trụ hiện tiền và hậu lai

Với tâm trí Đại Hùng với niềm tin
Thù thắng mãi mãi
Ở trên sự bình lặng tồn thế gian
Ta bảo với các người

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DƯ (12)

Đừng lầm lạc vào con đường phố thị
Mà mọi giá trị đều mang lên bàn cân
Của bọn bán hàng ngã giá
Nhân loại đang được đánh giá
Như một món hàng giữa chợ đời
Các người phải hủy diệt
Trong căn để tâm trí người
Về tất cả mọi hành vi
Đang tập trung trong cảnh chợ đời
Và hãy vượt thắng bằng giá trị
Tuyệt đối của người Đại Hùng
Bằng phẩm hạnh Hùng đại
Bằng ý chí cao cả
Bằng sự chọn lựa quyết định
Giữa đạo đức và quyền lợi

Và danh dự chân chính tối hậu
Của một cuộc đời chọn lựa giông tố
Cô độc và giá trị tuyệt đối
Của con người có trách nhiệm
Đối với bản thân và đối với
Lịch sử thế giới này
Ta đã nói
Yếu tính chân lý là tự do
Tự do không giới hạn
Tự do và tương quan với thế giới
Một thế giới điều hợp sống động
Và những nguyên tắc của kẻ ở chân trời
Định ra cho kẻ ở góc biển

NGÔN TỪ TRẦN KHÁNH DUY (13)

Sự sống và môi trường
Biển khơi và rừng thẳm
Và đôi khi chân lý thực tiễn
Phải dừng lại ở trước mắt
Trong trí tưởng tượng quá xa của con người

Ta đã nói với người làm vườn
Nhà nông và người thợ rừng
Các người hãy giữ những hạt giống
Mọc lên từ căn cội của hạt giống này
...
Từ cây trái này
Các người hãy giữ gìn
không để cho hạt giống của mọi loài bị tự diệt
trên môi trường sống của nó
Các người dầu cho có mang vô vàn hạt giống
cao cấp hơn trở về
Chỉ là để lai tạo
Và những hạt giống đầu tiên
Mới là căn cội và sự trường tồn
Sự sống huyết mạch của các người
Nếu vì thích đổi mới
Và ham muốn tân tiến thế giới này
Các người đã tự làm cho nó mau hủy diệt mà thôi.

* trích VÒNG CUNG NGUYỆT QUẾ

VẬY MÀ

Vậy mà ta hóa ra... Ta
Cỏ cây cũng đẩy mà ra cõi người
Ta đi đứng giữa cõi đời
Bạn bè với bóng là người thứ hai
Tư duy nói nói cười cười
Mà trong gan phổi không lời... lạ chưa
Óc đầu có nắng cùng mưa
Mơ hồ ánh sáng rọi đưa bóng chiều
Hoang vu rừng rú trông đèo
Ta tìm không thấy cheo leo tuyết mù
Thánh thần Tiên Phật xa rồi
Lất ai bằng hữu giữa trời vân du
Từ thiên cổ đến ngàn sau
Tư duy trường rại ngăn rào bủa vây
Vậy mà đó đó đây đây
Cười cười nói nói chẳng hay chẳng từng
Đầu trông sóng bủa sau rừng
Bên khe núi dựng lưng chừng Tu Di
Cửa nhà vắng vẻ bóng mây

Đi về vô thỉ với ngày vô chung
Rượu ngà say phút ung dung
Tinh cầu nguyên tử nổ bùng giấc mơ
* trích TIA CHỚP HOÀNG HÔN

VỌNG ÂM

Sớm mai thế kỷ bời bời
Chân tình hư thực đạo đời quanh co
Viễn du qua vịnh bến đò
Trần gian bể ngạn lô nhô nụ vàng
Ngậm ngùi thiên địa mệnh mang
Bỗng nghe khánh bạc chuông vàng xa khơi
* trích SỬ THI

MÃU TỬ

Ngàn năm bom đạn im lìm
Còn vang đầu núi tiếng chim gọi chiều
Ngõ về cành búp đơm bông
Lửa ngời đỏ thắm một vùng hoang vu
Người về giữa hố hang sâu

Hầm than đốt củi sương mù bủa vây
Chiến trường xương máu an bày
Trời xanh bịt mắt cỏ cây thương người
Quanh co giữa phố chợ Đồi
Nghe lời xa vắng những lời không hư
Chùa thiêng Phật điểm nụ cười
Trái tim Long Thọ độ lời Duy Ma
Hải đồ cát trắng trường sa
Sa trường một cuộc quỷ ma lộng hành
Đêm đêm từ mẫu dỗ dành
* trích CỒNG GIÓ

VẾT SÀU

Lửa thiêu đốt dạ thiên tài
Sầu Tây phương thổi trăm ngày cõi đông
Chiều tuôn sa mạc nhuộm hồng
Tiếng gì kể lại trong giòng tuyết sương
Ngậm cười thân phận máu xương
Trời cay đắng để đôi đường phân chia
Ta về nghe động hồn khuya
Cát cao tiếng hát ngã đề không gian

Tuổi thơ em có lạnh buồn

Hãy nghe tiếng gọi bên nguồn chảy xuôi

ĐÊM TRUNG THU BUỒN VỌNG TRẮNG XUYÊN QUA NGÔI ĐÈN CỔ

Thời loạn ngôi bó gối

Non sông mấy dặm trời

Sương đầm hiên bóng tối

Trời sâu sao đổi ngôi

Nay ta buồn muốn khóc

Nay ta buồn muốn cười

Nghĩ thêm mặt sắc giận

Lũ chó ngao tôi đòi

Ta ngồi mãi vàng trăng

Trung thu ngồi về lạnh

Bầy trẻ thôi nô đùa

Nước non dường hiu quạnh

Lầu cao ai đó tá
Người đẹp có như ta
Đêm nay nằm duỗi tóc
Mong ngóng dặm trường xa

Bạn bè nhiều đứa ốm
Thư tại núi rừng hoang
Đứa nào còn, đứa mất
Dưới vầng trăng quan san

Trăng có soi miền Tây
Lụt tràn đồng nội trắng
Tang tóc hai mươi năm
Khổ đau chồng trĩu nặng

Trai đã ra chiến trường
Gái đi lính hậu phương
Run rẩy già kêu khóc
Thấu lên tận chín tầng

Gái buôn nhiều vô kể
Ngang ngang dạo phố phường
Không biết buồn vong quốc
Đông đồng nhạc lai căng

Ta ngậm ngùi cho thân
Thương đời và thương mình
Chạy bươi đà thấy khó
Ngồi viết ngẫm phân vân

THƠ NGẮN TRẦN TUẤN KIỆT

1- thế giới này màu nhiệm thay
khi có con người
hành động
vì tự do tuyệt đối
của đời mình

2- anh yêu em vô tận

từ buổi bình minh

sáng thế đầu tiên

3- trên triền dốc tình yêu

anh hái quả mơ màng

tặng người yêu

hai bàn tay nguyện cầu

nâng lên ngang vầng trán

4- anh lắng nghe

thời gian gõ nhịp

trong trái tim mình

5- con chim vàng bay vút

khỏi khu rừng xanh

của anh

ngồi nhìn con bọ ngựa

nguyện cầu

ngẩng lên không gian

đắm chìm trong biển trăng sao

vô tận

6- nghe linh hồn nhẹ bổng
xa vời tiếng kêu
thảm thiết của con người
dưới thế kỷ lầm than

7- trẻ thơ trẻ thơ
nụ hoa đào trắng
tinh khiết như mơ

8- có thân xác này
vui cùng cỏ cây
lều tranh vách đất
hạnh phúc mỏng dày
ta không cần biết
- cái đồng hồ đeo tay

9- gõ nhịp thời gian
cung đàn bất tuyệt
bay qua lầm than

* Sau cơn bão

Còn một con chim hót

Bài Thánh ca

Của thời đại mới

* Em đi trong bão

Em lượm lúa đồng

Khúc ca đồng nội

Xa vút hư không

mai tôi về sau núi

mà cát am tị trần

vẽ hình nàng bên gối

ngôi ngấm suốt mùa xuân

mai tôi về sau núi

suốt đời ngấm ánh trăng

tôi ngồi yên từ đó

trong bóng sáng mơ màng

tôi ngồi yên từ đó

cầu nguyện áng mây trời

vàng trắng huyền diệu lắm

xin mây dừng lại thôi

tôi nghe tiếng hát nàng
văng vẳng lùa mây trôi
và lùa cả hồn tôi
trở về trong dĩ vãng
từ đó hỏi trăng rằng
mai này trăng của ai
không gian vừa khẽ động
buông ra tiếng thở dài

TRĂNG XUÂN THU

ví mà có chán đời
lên núi nhìn chim bay
chưa chắc lòng đã thỏa
vì thiếu một bóng người
ví mà có ước vọng
về biển ngắm triều dâng
chưa chắc lòng đã thỏa
vì thiếu một vàng trăng

tôi nhìn chiếc lá bay
dừng dưng như cuộc đời
gió đông chùng đã lạnh
áo nàng ôm lấy vai
tôi mơ chuyện đời xưa
ồ ! dường như đã gặp
nàng ngày trước quay tơ
trong mùa trăng hiu hắt
nay tôi nhớ đến nàng
thấp cao ngọn đèn sáng
ôi ngàn năm ngàn năm
cớ sao buồn vô hạn
tôi ngồi hết buổi chiều
khói luôn bên quán nhỏ
xa mù mây bay theo
không biết lòng mờ tỏ
mai tôi về sau núi
mà cất am tị trần
vẽ hình nàng bên gối
ngồi ngắm suốt mùa xuân
mai tôi về sau núi
suốt đời ngắm ánh trăng

tôi ngồi yên từ đó
trong bóng sáng mơ màng
tôi ngồi yên từ đó
cầu nguyện áng mây trời
vàng trắng huyền diệu lắm
xin mây dừng lại thôi
tôi nghe tiếng hát nng
văng vẳng lùa mây trôi
và lùa cả hồn tôi
trở về trong dĩ vãng
từ đó hỏi trăng rằng
mai này trăng của ai
không gian vừa khẽ động
buông ra tiếng thở dài

NHẠC THỜI GIAN

Khuya vắng dạo Hạc cầm
Nào thiếu bạn tri âm
Từ ẩn vào thiên cổ
Thời gian ửng tiếng đàn

Nhẹ ru đôi cánh mỏng
Khe kẽ động ngàn thu
Ngủ say bên bờ nước
Sóng lớp giăng sương mù
Hạc ơi đừng cánh lại
Nghìn trùng mây trắng bay
Người đâu kim cổ đó
Hóa thành Hạc bên trời

BÊN SÔNG TRẦN GIỚI

Non thần xa cách ngàn xưa
Hạc về gọi tiếng sào đưa muôn trùng
Bến bờ sóng lớp mênh mông
Trăng khuya vàng rụng mấy tầng trời xa
Con thuyền giọng hát đêm qua
Ngõ như Thần Hạc ngân nga giữa trời
Giòng sông chảy lạnh về khơi
Mộng trường sinh cuộn bến đời ngược xuôi

NIỀM HOAN HỈ

Trăng say đêm tỏa sáng
Bừng vui đón hạc về
Lòng sông sâu vô hạn
Bóng Hạc động hồn khuya

DẠO CHƠI

Bảy miếu năm hồ mây dạo chơi
Độ bao nhiêu trí tỉnh bao người
Thi thiên tinh thể nào ai biết
Giữa bóng vườn xanh hạnh sáng ngời

HẠC ĐẬU

Bến hồng bóng hạc về khuya
Nghe như băng giá trời chia bến bờ
Trăng sao thu khói tỏa mờ
Nhành cao Hạc đậu bên bờ lau không

GIẤC MƠ NÀO

Đêm khuya dạo khúc Hạc cầm
Gió thu mát dấy sông Ngân bến bờ
Trời đầy mộng với cung tơ
Nỉ non xa vắng bụi mờ thình không
Tóc mây ai vuốt nên giòng
Thơ bay cánh Hạc lượn vòng thời gian
Lửa hương về với cung đàn
Giấc mơ thế kỷ muộn màng về khuya

MÙA GIÓ THU NÀO

Em theo mùa gió thu nào
Để quên nửa giấc chiêm bao đêm rằm
Ta về còn nửa vàng trăng
Điểm trang mặt ngọc âm thầm bên hoa
Hạc từ viễn phố rời xa
Mênh mông trời đất sương pha ít nhiều

HÌNH BÓNG MẸ QUÊ

Lưng gầy lạnh gió đầu thu
Tóc bay theo khói sương mù bãi xanh
Cồn Tiên sóng lớp vây quanh
Năm mươi năm đã dấu hình mẹ xưa
Đông buồn ngày ấy bơ vơ
Lệ không chảy động hồn thơ giữa hồn
Chiến tranh khói lửa chập chùng
Biết đâu nội chiến quê hương oan cừu
Thanh bình khúc hát vu vơ
Đêm nay nhớ mẹ bên bờ lau không
Cồn tiên bóng hạc lượn vòng
Sầu riêng cúi mặt đôi giòng lệ sa

*Thơ Trần Tuấn Kiệt, loại thơ Thần linh nói lên tiếng nói của
Tồn thể, của Uyên nguyên, của nguồn cội tâm linh con người
mà Bùi Giáng đã từng ca ngợi là “Tiếng Thơ huyền diệu
quá...” như các bài:*

* HÁT THẦM

Em hát trong rừng sao
Tôi ngủ dưới cội đào
Chợt mùa Đông tuyết phủ
Biết tìm em nơi nao

*** TƯỢNG**

Em đi chân bước lạc đà
Suốt miền ải hạn giữa sa mạc người
Phượng hoàng xuống đậu hai vai
Ngậm hoa Quỳnh nhớ thiên thai không về
Phù vân một áng trôi đi
Vội hồn xưa động bốn bề không gian

*** XƯA KIA**

Xưa kia ta đến bên thành
Cỏ cây cũng nhớ thương mình ra hoa
Vàng trắng-Bến ngựa-Giang hà
Bia thành vách mộ lòng ta chợt buồn

*** TUẦN HOÀN**

Con chuồn chuồn lá mạ
Từ đồng cỏ mùa xuân
Bay suốt qua
mùa Hạ
Rồi trở về mùa Đông

* THƯỢNG ĐẾ

Thượng đế Người dệt vải
Quăng thoi Nhật Nguyệt sầu
Tháng năm đờ dẫn lại
Lá vườn rơi về đâu
Hồn ta như mây trắng
Dàn lên bao vòm cầu

* QUÊ HƯƠNG

Lòng ta vì quá đổi nhớ thương
Cành hoa búp cũ khóc bên đường
Bến khuya Sa đéc trắng mười sáu
Mấy độ chìm theo sóng lớp lang
Hỡi người con gái bến Tân Quy
Nàng hát ta nghe tiếng hát gì
Tóc xõa bốn trời trắng gió tụ
Mây vờn âm điệu nét phương phi
Hát nữa nàng ơi! nào bốn trời
Cành hoa búp cũ bến kia rơi
Quê hương khúc hát chừng đưa lại
Lớp sóng trường giang lạnh đến trời

* ĐÊM

Đêm lang thang lữ xì ke ma túy
Đời cũng buồn bụi bặm kém chi người
Đêm đơn độc vượt nanh chĩa nhọn hoắt
Trăng xa xăm đầu bạc phều bên đời

Đêm dĩ thỏa ở trong lòng khát vọng
Đêm điểm đàng gió tạt lạnh mưa rơi
Đêm đỏ thắm tối tăm mùi máu lệ
Đêm đi hoài đi mãi đi quên thôi

Đêm ngồi lại giữa lộ buồn thăm thẳm
Ngả ba đường ôi lối rẽ quê hương
Đêm chó má đêm đái đường ướt đẫm
Đêm tụng kinh ma quỷ để xa đời

Đêm Mê cung với “bầy người” nhục thể
Đêm cô hồn các đảng kiếm tìm xôi
Đêm tự do vô cùng trong đói rách
Đêm thê lương tàn bạo bóng ma người

Đêm cảm tưởng phố sâu như mở rộng
Đèn lửa thừa rấn rết bò lang thang
Đêm rục lửa trẻ em không cơm áo
Đêm già nua kể lễ bóng ma Chàm

Đêm Thượng đế ngồi chơi sòng bạc mới
Thả rừng mây trên chiếu bạc làm than
Đêm quỷ vương vẫn kêu gào địa ngục
Đêm thiêng liêng, đêm rục rở huy hoàng

* **CHIỀU NỘI CHIẾN**

Ta đi trong buổi chiều nội chiến
Hành lý trên đời chỉ có Thơ
Có những người yêu giờ đã biến
Theo dấu thời gian với hải hồ
Ta đi trong mùa xuân nội chiến
Đôi bờ Bến Hải lạnh rưng rưng
Tự do nô lệ phơi đầy xác
Một lũ cô hồn làm đục nước
Mặc tình vợ vệt của muôn dân
Túi tham mở rộng hơn trời đất

Xương máu xây cao tháp vạn tầng
Ta đi trong lửa than chùng tột
Nước non người đẹp chẳng còn ai
Đêm thâu ngậm rượu buồn đơn độc
Ánh chớp thiên thu chợt lóe dài
Ta đi về một bến sông xưa
Ngồi ngắm đò ngang nghe gió đưa
Có bóng mây chiều đang nhạt nắng
Có tình nhân loại nở đong đưa
Thăm thẳm hồn ta chân đã mỏi
Hơi tàn lê lét bước thiên thu
Một hai sợi tóc xanh đà bạc
Theo gió bay về đâu những đâu

BA LA MẬT

Bên gốc hàng rêu mốc
Người nói gì với ta
Sương giăng mù mặt đất
Trăng soi dấy thiên hà

* Sau cơn bão

Còn một con chim hót

Bài Thánh ca

Của thời đại mới

* Em đi trong bão

Em lượm lúa đồng

Khúc ca đồng nội

Xa vút hư không

Trần Tuấn Kiệt

Nguồn: <http://sagiangtrantuankiet.blogspot.com/p/tho-tran-tuan-kiet-02.html>

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 7000 TÁC PHẨM